

кілька печерних отворів та невелика річка. (Немає села = немає городів = немає їжі) *ex-x-x-x*

Я не встиг відійти далеко, як знову пішов дощ. Двічі за два дні! Потім різко стало **ДУЖЕ** темно і дощ пішов як із ринви! А тоді спалахнула блискавка, і я вирішив, що з мене годі досліджень. Я побіг назад до земляної хатинки!

Блискавка спалахнула й ударила позаду хатинки. За мить я побачив те, чого ніколи раніше не бачив у Майнкрафті, — синю істоту, що світилася! Це якийсь новий вид космічних прибульців?! Потім воно почало шкандибати до мене! О ні! Ми із синім монстром прямували просто до моїх вхідних дверей!

Потім усе стало ще **ГІРШЕ!** Скелет вийшов на подвір'я будинку й почав стріляти в мене! Я опустив голову й чимдуж побіг до земляної хатинки.

Я добіг до вхідних дверей за кілька секунд до того, як те саме зробило дивне мерехтливе створіння. Це було справді дивно. Воно скидалося

на... мерехтливого синього кріпера! Він навіть мав похмуре обличчя!

Потім стріла скелета штовхнула мене у двері! Я якось зумів відчинити їх і впав спиною всередину будинку. Обидва монстри наближалися до мене ближче і ближче! Скелет вистрілив знову! Тільки цього разу він влучив у мерехтливого синього монстра, який крутився навколо. Той заблимав, як кріпер! Оце була **ХАЛЕПА!**

Я відскочив від дверей так швидко, як тільки міг! Мерехтливе синє створіння роздувалося все більше, і більше, і **БІЛЬШЕ!** Скелет вистрілив у нього **ЗНОВУ!** (От бовдур!) А потім...

БУМ!

Найгучніший, найоглушливіший вибух, що я коли-небудь чув, підхопив мене й шпурнув через усю кімнату!

Коли курява розвіялася, я побачив, що і скелет, і мерехтливий синій кріпер зникли. (Нічого

Вівторок

Хороші новини: новий будинок!

Погані новини: він потребує ремонту.

Сьогодні вранці, щойно припинилися передсмертні хрипи зомбі, я обережно визирнув з-за рогу своєї «кімнати для паніки». НЛО досі висіло над пшеничним полем, але ендермени зникли! Я боявся, що вони досі ховаються всередині НЛО, але однаково вирішив тікати!

Я не хотів, щоб вони помітили мене. Тож залишив «кімнату для паніки» між собою та НЛО, а сам

кинувся вгору і перебіг через невеликий хребет, розташований неподалік. Коли пшеничне поле та НЛО щезли з поля зору, мені неабияк поталанило — я знайшов будинок!

Він ховався за деревами неподалік пагорба. Я застосував свої скіли спостереження (ги), щоб визначити, що це був саме будинок, а не якась гігантська тварина. Чесно кажучи, це було нескладно, бо він мав форму звичайного будинку — з прямими стінами й справжніми дерев'яними дверима спереду.

На жаль, будинок виявився порожній і зроблений переважно із земляних блоків. Фактично це була земляна версія розкішного дерев'яного будиночка (без усієї тієї розкоші). Ну що ж, небагато, але тепер мені принаймні не доведеться знову ночувати в крихітній земляній «кімнаті для паніки»! Вуху-у-у!

Я дослідив територію довкола: хотів дізнатися, чи є щось цікавеньке поблизу. Не пощастило. Лише

Друга стіна здіймалася вгору. Вони підповзли ще ближче, їхні брудні зелені руки тягнулися до мене. Третю стіну було зведено, але зомбі були майже на мені! Вони гучно й злісно стогнали просто мені у вухо! Я поставив останній блок на місце саме тоді, коли вони дісталися до мене! Ух!

На жаль, моєю «кімнатою для паніки» виявилася лише крихітна комірчина завширшки в один блок (так, розміром зі шкільну шафку). Я так квапився, що навіть не встиг залізти нагору й накрити її дахом. Ну що ж, я був геть мокрий, але в безпеці! (Три-наймні я так думав.)

А потім я почув знайомі звуки шипіння та дряпання, від яких мороз пробіг моїм затерплим хребтом... **ПАВУК!** Як я, можливо, вже згадував раніше... Я **НЕНАВИДЖУ** павуків! Його лапи швидко тупотіли по землі, поки він кружляв навколо моєї «кімнати для паніки».

Будь ласка, йди геть, будь ласка, йди геть, будь ласка, йди геть...

Потім щось раптово врізалось в мій шолом! **ЙОЙ!** Я звів голову й побачив вісім злих червоних очей просто над собою. Він укусив мене! Навіть не думаючи, я замахнувся й ударив його! У мене в руках була лише лопата, але цього було достатньо, щоб збити павука з даху мого сховку. Та це тільки **РОЗЛЮТИЛО** його!

Я мусив щось робити, але не мав жодної можливості втекти. Ззовні стогнали зомбі! Мої думки замишилися, а потім у голові дозрів план. Я не знав, чи був це **ХОРОШИЙ** план, але це було краще, ніж чекати, поки я стану закускою павука!

Я довбав лопатою землю просто під ногами й упав униз, коли зламався блок. Павук випишував над ямою шалені кола й люто шипів, але не міг дотягнутися до мене! Я завалив яму землею та загерметизував її. **ВІДТЕПЕР** я в безпеці!

Решту ночі я провів там, чекаючи на світанок. Скажу вам, це була дуже довга ніч. *ex-x-x-x*

ЕНДЕРМЕНІВ!

НЛО та ендермени разом?! Миттю я згадав, що на вирваній сторінці журналу «Розкішний світ дерев'яних будиночків» ендерменів називали «мандрівниками з Верхнього світу». Чи не тому вони могли раптово зникати, а потім з'являтися знову? Чи були ендермени насправді прибульцями і чи було це їхнє **НЛО?!** *ковть*

Саме тоді міг пролунати крик. (Можливо.) Я відчайдушно шукав, за чим би сховатися. Поблизу не росло жодного дерева, лише висока пшениця. Тоді спрацював інстинкт самозбереження, і я пригнувся так низько, як тільки міг. Я сидів навпочіпки, мов статуя, і здавалося, що так триватиме вічно. Потім я набрався сміливості, щоб зазирнути за пшеницю. Оце була помилка!

Раптом ендермени розвернулися й подивилися на мене, їхні фіолетові очі палали в дощовій темряві. Ось тоді й спрацював мій інший прекрасно налаштований інстинкт виживання — **БІГТИ!**

Перш ніж я усвідомив це, то вже мчав пшеничним полем так швидко, як тільки могли дозволити мені мої маленькі квадратні ноги! (На щастя для мене, гадаю, грім і злива частково заглушили мій крик.) Я не мав жодного плану, окрім того, щоб якнайшвидше втекти від ендерменів та їхнього космічного корабля.

Коли пшеничне поле закінчилося, я сповільнився. Було надто темно, аби щось розгледіти, і я не хотів наосліп наштовхнутися на якусь повну мобів діру, з якої ніколи не зможу вибратися. А ще я чув стогони зомбі крізь звуки дощу. Вони були близько! Настав час робити «кімнату для паніки»!

Я дістав лопату й зібрав купу земляних блоків, щоб нашвидку змайструвати сховок. Що ж, назва кімнати цілком відповідала дійсності, бо я справді **ПАНКУ-ВАВ!** Три зомбі з'явилися з дощу з трьох різних напрямків. Мене оточили!

Я нагромаджував блоки з шаленою швидкістю, поки зомбі підходили все ближче і ближче.
